

Skarga wniesiona dnia 6 sierpnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Silicon and Software Systems Limited

(Sprawa T-326/04)

(2004/C 273/62)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 6 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Silicon and Software Systems Limited, Dublin (Irlandia) przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez A. Whelana, pełnomocnika i Dr D.R. Phelana, barristera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Zasądzenie od pozwanej na rzecz Komisji kwoty 38 446,50 EURO, na którą składają się 29 194 EURO tytułem kwoty głównej i 9 252,50 EURO tytułem odsetek za zwłokę liczonych od dnia 30 sierpnia 2000 r. do dnia 16 sierpnia 2004 r. w wysokości 8 % rocznie;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz Komisji kwoty 6.40 EURO dziennie tytułem odsetek w wysokości 8 % rocznie od dnia 17 sierpnia 2004 r. do dnia pełnej zapłaty należności;
- obciążenie pozwanej kosztami procesu.

Zarzuty i główne argumenty

Dnia 28 marca 1994 r. Komisja zawarła z pozwaną umowę ESSI nr 10043 dotyczący wykonania prac związanych z badaniami i rozwojem technologicznym zgodnie z programem ESPRIT. Zgodnie z umową, Komisja wpłaciła na rachunek pozwanej zaliczkę na poczet swego udziału finansowego. Po ukończeniu prac, pozwana przedłożyła pełny spis wydatków. Komisja odmówiła uwzględnienia kosztów poniesionych przed wszczęciem wykonania umowy i zmieniła w tym zakresie spis kosztów. Komisja wskazuje, że pozwana nigdy nie zgłaszała zarzutów co do ustalonego przez Komisję pełnego spisu kosztów.

Komisja zażądała następnie zwrotu części zaliczki, która przekraczała zmieniony, pełny spis kosztów, a mianowicie 29 194 EURO. Pozwana odmówiła zapłaty należnej kwoty i w związku z tym, zdaniem Komisji, naruszyła postanowienia umowy.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2004 r. przez Syndicat National de l'Industrie des Viandes (SNIV) (krajowy związek przemysłu mięsnego) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-327/04)

(2004/C 273/63)

(Język postępowania: francuski)

Do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła w dniu 3 sierpnia 2004 r. skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Syndicat National de l'Industrie des Viandes (SNIV) z siedzibą w Paryżu, reprezentowany przez Nicole Coutrelis i Me Séverine Henneresse, avocats, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa „N515/2003 – Francja – Pomoc w sektorze utylizacji odpadów zwierzęcych – Opłata od uboju”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Utylizacja odpadów zwierzęcych, uważana za usługę publiczną, jest we Francji finansowana z funduszu zasilanego dotacjami państwowymi oraz z wpływów z opłaty od uboju pobieranej od rzeźni. System ten został notyfikowany Komisji. Skarżący, który reprezentuje rzeźnię, zwrócił Komisji uwagę na konieczność otwarcia formalnej procedury badania pomocy, o której mowa w art. 88 ust. 2 WE. Komisja uznała jednak w zaskarżonej decyzji, że przedmiotowy system nie jest niezgodny z prawem wspólnotowym w części „zwierzęta zdechłe w gospodarstwie” oraz że nie stanowi pomocy w części „odpady z rzeźni”.

Uznając, że Komisja zatwierdziła w ten sposób system ustanowiony przez rząd francuski, skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, podnosząc naruszenie art. 88 ust. 2 WE, a także art. 4 ust. 4 rozporządzenia 659/1999 (!). Skarżący uważa, że biorąc pod uwagę poważne trudności w ocenie zgodności powyższej pomocy, na które zwracał uwagę, Komisja nie mogła uznać tej pomocy za zgodną bez otwarcia formalnej procedury.

Skarżący podnosi także liczne błędy w ustaleniach faktycznych oraz w ocenie, jakimi obciążona jest zaskarżona decyzja. Twierdzi także, że opłata od uboju jest oczywiście sprzeczna z licznymi przepisami prawa wspólnotowego, a mianowicie:

- uregulowaniami dotyczącymi VAT;
- zakazem stosowania ograniczeń ilościowych pomiędzy państwami członkowskimi (art. 28 WE) w zakresie, w jakim opłata rzeźna dotyczy także zwierząt o pochodzeniu „mieszanym” w rozumieniu rozporządzenia 1760/2000⁽²⁾, to jest pochodzących z innego państwa członkowskiego, ale których ubój nastąpił we Francji;
- rozporządzeniem 1774/2002⁽³⁾;
- swobodą świadczenia usług (art. 50 WE) w zakresie, w jakim tylko jedno przedsiębiorstwo w każdym departamencie może świadczyć usługi utylizacji rzeźniom i hodowcom z tego departamentu;
- mechanizmami Wspólnej Polityki Rolnej. Skarżący twierdzi w tej kwestii, że nakładając przedmiotową opłatę, Francja zakłóca wspólną organizację rynku mięsa i narusza dotyczące jej rozporządzenia, podwyższając sztucznie ceny mięsa.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dziennik Urzędowy nr L 083 z dn. 27/03/1999, str. 1-9.

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z [dnia] 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97, Dziennik Urzędowy nr L 204 z dn. 11/08/2000, str. 1-10.

(³) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, Dziennik Urzędowy nr L 273 z dn. 10/10/2002, str. 1-95.

- stwierdzenie nieważności listy awansowanych z dnia 27 listopada 2003 r. w części gdzie nie zawiera ona nazwiska skarżącego lub ewentualnie listy zasług z dnia 13 listopada 2003 r. w części gdzie nie zawiera ona nazwiska skarżącego w konsekwencji przyznania niewystarczającej liczby dodatkowych punktów pierwszeństwa;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej podjętej na podstawie art. 6 ust. 3 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego, przyznającej skarżącemu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcji generalnej i w sumie jedynie 4 punkty pierwszeństwa z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, podjętej na mocy art. 9 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45, nie przyznającej skarżącemu żadnego punktu specjalnego pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji organu powołującego o odrzuceniu „skargi” skarżącego z dnia 14 lipca 2003 r., wniesionej za pośrednictwem Komitetu ds. awansu, podtrzymującej przyznanie punktów pierwszeństwa w służbie prawnej oraz przyznanie punktów pierwszeństwa za dodatkowe obowiązki;
- obciążenie kosztami Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący utrzymuje, że decyzja dyrektora generalnego Służby Prawnej przyznająca mu 4 punkty pierwszeństwa stanowi naruszenie art. 45 Regulaminu Pracowniczego, art. 6 ust. 4 pkt a) ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego, zasady prawa do kariery, a także oczywisty błąd w ocenie. Skarżący podnosi oprócz tego naruszenie art. 6 ust. 3 pkt a) ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasady prawa do kariery, w związku z zasadą równego traktowania. Po trzecie skarżący podnosi nadużycie władzy.

Ponadto, decyzja organu powołującego nie przyznająca mu punktów pierwszeństwa za dodatkowe obowiązki jest, według skarżącego, niezgodna z prawem, ponieważ stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 oraz załącznika 1 do ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasady równego traktowania.

W końcu skarżący podnosi niezgodność z prawem decyzji organu powołującego nie przyznającej mu dodatkowych punktów awansu w związku z jego skargą za pośrednictwem Komitetu ds. awansu z uwagi na to, że decyzja ta nie jest wystarczająco uzasadniona.

Skarga wniesiona dnia 3 sierpnia 2004 r. przez Günтера Wilmsa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-328/04)

(2004/C 273/64)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 3 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Günтера Wilmsa, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Marca van der Woudego i Valérie Landes, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o: